

OPINIONS

EL DIMONI BIN LADEN
Xavier Vinader **12**

ESTAPE RESPON
Toni Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER
Lluís Bonada **13**

L'ESTORNELL DE STERNE
Martí Domínguez **14**

"PORQUE ESTAMOS EN ESPAÑA"
Vicenç Villatoro **15**

LITERATURA PROHIBIDA
Alfons Cervera

ALMODÓVAR MACABRE
Joan M. Oleaque **16**

IMATGES I PARAULES
Isabel-Clara Simó

AQUEST SÍ QUE ÉS TRONAT
Salvador Cot **17**

POLÒNIA, PAÍS NORMAL
Llibert Ferri

ELS MOLTS 'POTSERS' ...
Miquel Payeras **18**

AFERS DOMÈSTICS
Pau Viciano

PENEDES
Toni Cañís **19**

EL SISTEMA PERIÒDIC
Joan F. Mira **114**

Dimarts 11 de setembre la tragèdia se'ns va plantar davant dels ulls com feia molt temps que no passava. Dos avions van impactar a les Torres Bessones i un tercer ho féu al Pentàgon. Aquestes accions van provocar milers de morts i una reacció d'incomprensió de la mentalitat capaç de pensar i fer una catàstrofe com aquella. Primer de tot, doncs, la solidaritat envers el poble nord-americà, com sempre cal ser solidari amb aquells que pateixen la desgràcia. Aquesta solidaritat, però, es fa estranya, ja que els Estats Units d'Amèrica mai no han necessitat la solidaritat internacional. Les catàstrofes naturals en aquell país pràcticament queden resoltes abans que algú pense a organitzar el primer comboi humanitari. Per això és tan significativa aquesta solidaritat, perquè el país que creiem invencible de colp deixa de ser-ho i en el seu propi territori. I no per l'acció d'un altre estat, sinó per un grup de persones que ni sabem amb certesa qui són.

La sensació de vulnerabilitat es va fer evident per sobre de tots els sistemes anti-míssils, xarxes d'espionatge i controls policíacs existents en aquell país, que suposàvem que en aquests àmbits eren els millors o quasi. No són els millors perquè no hi ha millors que guanyen a la sorpresa d'un grup de fanàtics hostils als EUA, per molts sistemes de seguretat que es tinguen. Igual com és impossible evitar amb sistemes de seguretat sofisticadíssims que un dement entre en un institut i comence a disparar contra tot ésser viu. Reconèixer això és bàsic per evitar que no torne a passar mai més quelcom semblant al succeït l'11 de setembre. L'amenaça del poder militar és inútil davant d'agressions com aquesta, però això no vol dir que no tinguen solució. La recepta no té gaire secret i ja fa anys que alguns la prediquen: cal anar a l'arrel de l'hostilitat, buscar els perquè de fons i començar per ací. És per aquest camí que trobarem i podrem apagar l'espurna que incita una persona a entrenar-se durant mesos i mesos amb l'únic objectiu de pujar a un avió i estavellar-lo contra un gratacel ple de gent innocent.

Aquesta reflexió no ve a tomb perquè sentim que l'atac dels pilots suïcides és un atac a nosaltres, "a la civilització" com ha dit més d'un polític allà i aquí. No, les Torres Bessones i el Pentàgon no ens representen a nosaltres ni a la major part del món; de fet, no representen ni la majoria dels que estaven allí en el moment del desastre, sinó que representen els poders fàctics dels EUA. En el cas que l'autoria dels atemptats vinga de fora dels EUA, continuen essent injustificables, però és evident que no són aliens a les actituds que aquests poders fàctics han tingut envers la resta del món.

Però que no ens considerem assenyalats com a objectius pels terroristes no vol dir que no sentim la desgràcia per les víctimes i els seus familiars i amics. De la mateixa manera que també hem sentit la desgràcia quan hi va haver el genocidi a Rwanda, la matança de Srebrenica, el bombardeig l'any passat en la venjança particular de Bill Clinton al Sudan, l'embargament inhumà als iraquians i fins pels vint palestins que l'exèrcit israelià ha matat entre els dies 11 i 13 de setembre en la seua ofensiva indecent al poble de Jenín. Perquè la solidaritat és igual de necessària, o potser més i tot, quan la desgràcia no succeeix als EUA ni arriba al menjador de casa les vint-i-quatre hores del dia.

Una darrera reflexió és la prevenció davant els que volen aprofitar la desgràcia de l'altri en benefici de la pròpia política. Comparar el que ha passat a Nova York i Washington amb el que passa a Txetxènia o al País Basc és un gest de mesquinesa lamentable a més d'una gran irresponsabilitat.

"La solidaritat és igual de necessària quan la desgràcia no succeeix als EUA ni arriba al menjador de casa les vint-i-quatre hores del dia"

L'ARREL DE L'HOSTILITAT